

съмъ преживѣвало тежки минути, но все пакъ можахъ да ги понеса. Бау, бау! Ето че и времето се вече промѣня!“

И наистина, времето се бѣ промѣнило. Снѣгътъ бѣ почналъ да се топи. Защо? Защото слънцето все по-дълго се застояваше на небето и все по-весело се заглеждаше къмъ земята.

Леденитѣ капчузи по сламенитѣ стрѣхи затрепериха отъ страхъ. А колко твърди бѣха по-рано тѣ, и колко горди се чувствуваха, че сж тѣй бистри, свѣтли и заострени!

Лошо почна да имъ става. Капъ, капъ, капъ! — капъха тѣ капка по капка въ калъта, сжщо като че ли сж хремави.

И малкитѣ ледни кристали по клонкитѣ на брезата се отлепиха и стопиха. А когато вѣтърътъ заклащаше дървото, подъ него се изсипваше сжщински ситенъ дъждъ.

Всичко изглеждаше много хубаво, — особно пкъ когато слънцето изгрѣ свѣтло и високо. Да, слънцето и вѣтърътъ бѣха причина, всичко да се промѣни толкова скоро.

Топежътъ продължаваше и снѣжниятъ човѣкъ досущъ измършавѣ. Той мълчеше, дума не продумваше, не се оплакваше, а това бѣ най-сигуренъ знакъ, че никакъ не му е добре.

Печално е да гледашъ, какъ нѣкой, който се е държалъ достойно презъ цѣлия си животъ, изведнажъ трѣбва да свърши. Единъ

день снѣжниятъ човѣкъ съвсемъ грохна. Тамъ, дето стоеше нѣкога той, сега стърчеше само дръжката на една метла, около която го бѣха построили момчетата.

Да, да! Нѣма нищо трайно на тоя свѣтъ! Дори и единъ снѣженъ човѣкъ на трае вѣчно.

„Сега разбирамъ неговитѣ страдания!“ — рече кучето. — „Туй стъргало е било въ корема на снѣжния човѣкъ — и отъ това е боледувалъ и умрѣлъ той. Бау, бау!“

И кучето се пхна въ колибата си. Въ сжщность, то бѣ много доволно, че е още живо, макаръ че по нѣкога го понаболѣваха краката. Все е по-добре да се радвашъ на свѣта, па макаръ и съ ревматизъмъ въ крака; кучето често си повтаряше това.

Така то се утешаваше за загубата на своя старъ и добъръ приятель.

Тѣй мина зимата.

„Бау, бау!“ — лаеше кучето. То вече не умѣеше да приказва.

Полека-лека всичко позеленѣ. Малки теменужки се подадоха вече изподъ тревата и момичетата запѣха по двора:

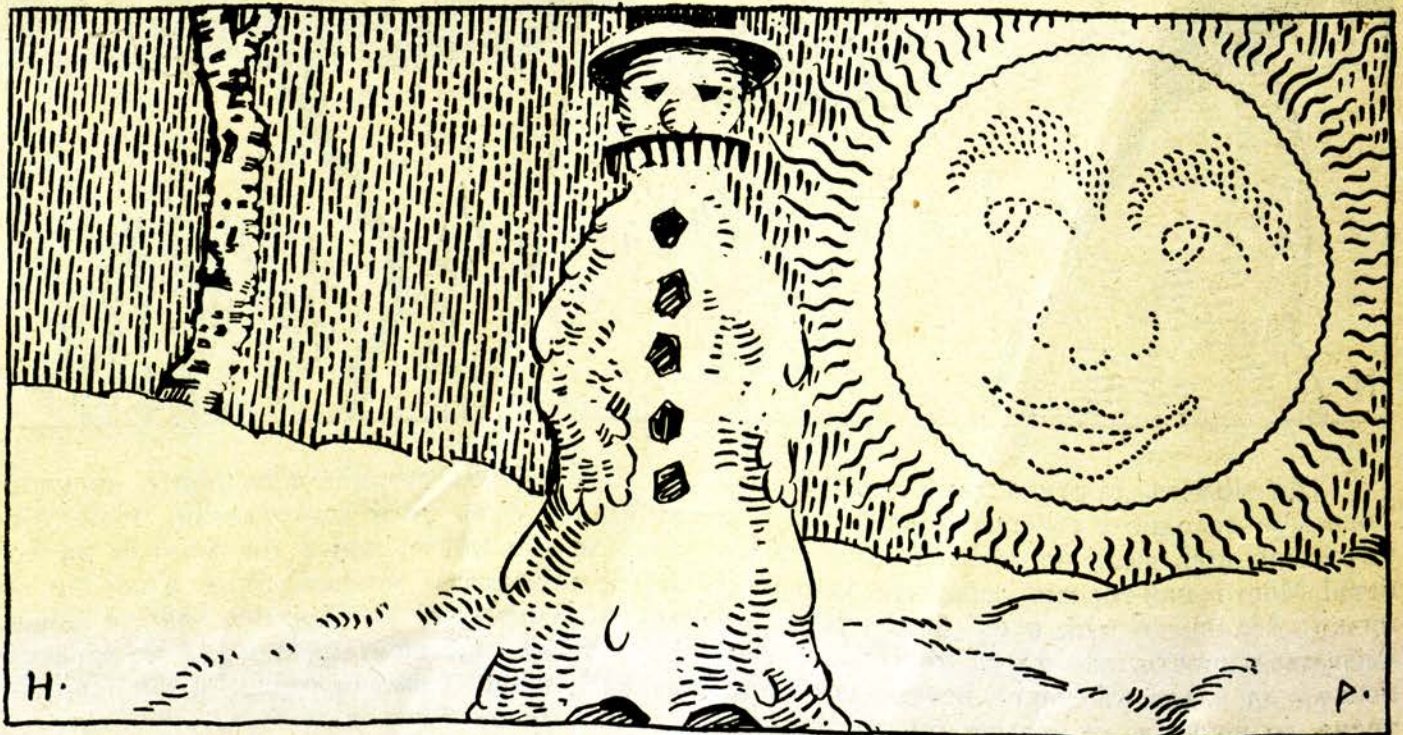
Теменужке, теменужке,

Мила моя дружке,

Мила моя дружке!

И никой вече си не спомняше за снѣжния човѣкъ.

Прев. Ив. Торлаковъ.

ИЗКУСТВО ВЪ НѢКОГАШНА ГЪРЦИЯ

На югъ отъ нашата родина, отвждъ Македония, се простира *гръцката* държава. Едно време различнитѣ племена, отъ които произлѣзли днешнитѣ гръци, населявали не само

днешния гръцки полуостровъ, а и островитѣ, прѣснати по Бѣло море; тѣ живѣли още по ония брѣгове на Мала Азия, северна Африка и южна Италия, които сж обърнати къмъ